

Iesuita debuisset, qui in persona Christi, duas naturas seu partes considerandas esse, noluerunt concedere: Sicut videre est apud Gabrielem Biel. in lib. 3. Sent. dist. 6. quest. 2. Artic. 3. Dubio 1. lit. F.

139. Et sanè si persona Christi duabus naturis seu partibus constabit, sequetur Christum nec DEVM esse, nec hominem: Quia partes nec de toto, nec de se invicem prædicantur. Sicut homo nec Corpus est, nec anima est: nec anima Corpus, nec corpus anima. Iam verò duæ in persona Christi naturæ, rectè in concreto de se invicem prædicantur, (sicuti patebit ex disputatione sequente proxima) ut, DEVS est homo: Homo est DEVS.

140. Adde, quòd omnis pars sine conjunctione cæterarum partium principalium imperfecta est, ut corpus sine animo, cadaver potius quàm Corpus est: & animus à Corpore separatus, suam tamen quandam dependentiam & ἄξιον habet ad Corpus: Vnde Corporis Resurrectionem desiderat. Sed nihil horum de λόγῳ, etsi humanam naturam nunquàm assumisset, aut eandem (quod in æternum tamen nunquàm futurum est) deponeret, dici potest.

141. Rectiùs igitur Personam Christi duobus totis, quovis eorum in suo genere perfectò, constare affirmabimus: sic tamen ut assumptum ab assumente, supra conditionem suæ naturæ, perfici potuerit.

Verùm